

מ"ת 47718/02/14 - חנן ישראלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 47718-02-14 תביעות צפת נ' ישראלי

בפני מבקש נגד משיבה	כב' השופט ניר מישורי לב טוב
	חנן ישראלי
	מדינת ישראל

החלטה

בפני **בקשה לעיון חוזר** לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (**להלן: "חוק המעצרים"**), לפיה, בית המשפט מתבקש להורות על ביטול התנאים המגבילים כנגדו.

רקע:

1. בתאריך 24/2/14 הוגש כנגד המבקש כתב אישום בגין עבירות חבלה חמורה ותקיפה סתם. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביום 24.2.14, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי המתלונן הינו מאור שושנה, תושב קריית שמונה מתגורר ברחוב רח' יהודה הלוי 10 1 2. בתאריך 17.2.14, סמוך לשעה 16:00 באיזור רחוב יהודה לוי, לאחר שהגיע המבקש למקום, החל ביניהם ויכוח בענין חוב של המתלונן למבקש, תקף המבקש את המתלונן בכך שדחף אותו לכיוון רכבו והלה נפל.

בהמשך לכך, לאחר שהלך המבקש עם אחר, חנן ביטון, לכיוון ביתו של חנן, הגיע המתלונן כשבידו אבן ולאחר שנצמד למבקש החלו להתווכח בענין החוב. אז, לאחר שניסה לתפוס

המבקש את האבן, מבלי שניסה המתלונן לתקוף את המבקש, חבל המבקש במתלונן שלא כדין באופן שנגח בו באפו וגרם לו לחבלה חמורה, המתבטאת בשבר באף, נפיחות ופצע באף.

בעקבות כך נזקק לטיפול רפואי.

3. בתאריך 24/2/14 הציגה ב"כ המשיב הקודמת, עו"ד גליל שפיגל את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים ואשר ב"כ המשיבה אישרה כדלקמן:

עמוד 1

"הגענו לכדי הסכמה שהמשיב ישוחרר למעצר בית מלא בבית הוריו בפיקוח צמוד של המשמורנים, וזאת עד להגשת תסקיר בעניינו שיבחן לבקשתי את חזרתו למעגל העבודה וכן הקלה משמעותית בתנאים שיוטלו עליו. בנוסף, אבקש מכיוון שיכול להיות שתהיה דחיה של שירות מבחן או כל דחיה אחרת בהכנת התסקיר, אבקש כבר בשלב הזה לאפשר לו שעות התאווורות בליווי מי מהמשמורנים וזאת בשל היותו בעל עסק עצמאי שצריך לתפקד, צריך לבדוק וצריך לעקוב, אי אפשר שה-5 ימים שהוא עצור + 3 שבועות עד שיוגש תסקיר, שהעסק הזה יתמוטט. חשוב לי לציין, שלא כהרגלי, את התנהלות המאשימה שמצאה לנכון להגיש כתב אישום נגדי כנגד המעורב השני שזהו דבר שאינו בשגרה, וזה מה שהוביל לתוצאה של היום"

4. לאור האמור לעיל שוחרר המבקש בתנאי מעצר בית מלא למעט יציאה להתאווורות בת שעתיים ביום, אי יצירת קשר וחתימה על ערבויות כספיות מתאימות.

5. ביום 13/3/14 ולאחר קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש התיר בית המשפט למבקש לצאת בין הימים א' - ה" לצורך עבודתו בפיקוח מפקח.

6. ממועד זה ועד הגשת הבקשה האחרונה נשוא החלטה זו הגיש המבקש בקשות רבות לעיונים חוזרים ליציאתו ממקום מעצר הבית הלילי וזאת לצורך השתתפות באבל, מסיבת פורים, שינוי מקום מעצר הבית, יציאה למילואים, חג הפסח, יום העצמאות, ל"ג בעומר, חתונה משפחתית, מפגש חברתי עם חברים למילואים, לינה בכינרת, חתונה נוספת ונופש עם המשפחה. מרבית בקשותיו זכו לאישור התביעה ונענו על ידי בית המשפט לרבות בקשתו האחרונה לנופש בן 3 ימים עם בני משפחתו.

7. לציין כי ההיתרים שקיבל המבקש מבית המשפט בבקשות הנקודתיות לוו בפיקוח אחד המשמורנים למעט השהות במילואים שאז חוייב להיות בפיקוח אחד המשמורנים בכל עת שהוא יוצא מהמילואים.

8. מעיון בפרוטוקול הדיון בת.פ 47495-02-14 מיום 7/7/14 עולה כי כל הראיות בתיק הנוכחי כבר נשמעו והתיק ממתין להכרעת דינו של המבקש לאחר שיוגשו סיכומי הצדדים. הדיון הקרוב קבוע ליום 23/7/14 לתזכורת כאשר שמיעת סיכומי ההגנה קבועה ליום 1/9/14.

9. לציין כי בימים האחרונים החליף המבקש ייצוג בתיק המ"ת באופן שעו"ד גליל שפיגל שוחררה מייצוג המבקש ותחתיה מייצגת אותו כיום עו"ד דיצה גוטמן אשר הגישה הבקשה שבפני.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המבקש טענה בבקשתה ואף חזרה על טיעוניה אלו בדיון שהתקיים ביום 8/7/14 הטיעונים הבאים :

- א. על אף הסכמתו של המבקש להשתחרר בתנאי מעצר בית מלא ושתיקתו בנושא הראיות לכאורה עד היום, סבורה ב"כ המבקש כי המבקש לא ויתר על זכותו לטעון לחולשת הראיות וטענתה כי מדובר בהגנה עצמית לכל דבר. ב"כ המבקש טוענת כי הסיכוי לזיכוי של המבקש גבוה ולכן אין להשאירו בתנאים מגבילים. ב"כ המבקש מציינת כי המדינה הגישה כתב אישום כנגד המתלונן בגין עבירת איום. להדגיש כי ב"כ המבקש מסתמכת בטיעוניה הראייתיים על עדויות המתלונן והמבקש במשטרה ואינה מתייחסת למצב הראייתי לאחר שנשמעו כלל ראיות הצדדים בפני מותב אחר ביום 7/7/14. ב"כ המבקש אף הגישה פסיקה לפיה נגזר עונש ללא הרשעה בגין עבירה דומה והחלטה נוספת בה שוחרר מבקש בלא תנאים מגבילים בגין עבירת אלימות.
- ב. בהמשך לטיעוניה של ב"כ המבקש כי המבקש לא נתן הסכמתו לקיומה של עילת מסוכנות בשעה שהסכים לתנאים המגבילים, טוענת ב"כ המבקש כי לא קמה עילת מסוכנות כנגד המבקש כלפי הציבור ולכל היותר מדובר בעילת מסוכנות כלפי המתלונן עצמו.
- ג. ב"כ המבקש מדגישה כי המבקש שהה 10 ימים במילואים עם נשק ולא הפר או עבר עבירות נוספות. כמו כן הדגישה כי הינו ללא עבר פלילי, נפגע כלכלית מהיותו בתנאים מגבילים, חלוף הזמן והתסקיר החיובי שניתן בעניינו.
- ד. מנגד, ב"כ המשיבה מדגישה כי בתיק זה ממתנינים הצדדים להגשת סיכומים ומתן הכרעת דין, אין כל שינוי בנסיבות או חלוף זמן שיצדיק ביטולן של תנאי השחרור בערובה.

דין והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כגון הבקשה בה עסקינן, בית המשפט מוסמך לעיין מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

האם "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לתת את הדעת בבקשה לעיון חוזר המסתמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת בבש **2347/06** פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפי כב' השופט אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית,

עמוד 3

זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למעלה מפי כב' השופטת פרוקצ'יה. יעודו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבחון מחדש, האם בנקודת זמן מאוחרת להחלטת מעצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיומו נדרש לצורך המשך המעצר'. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכאורה, וחלופת מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת **בש 002201/06** עמיר מולנר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממן בבקשה לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חודשים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצריך לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שזהו זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהואן נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), 1750, עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מאז, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינו מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמת העורר היא כי הוא ישהה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתמשך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשתו של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בחלוף ארבעה חודשים ובשעה שההליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חודשים ארוכים וזאת בשונה מהמקרה שבפני בו קבוע התיק לקבלת תסקיר שירות המבחן וטיעונים לעונש לחודש הבא.

לציון כי ערר על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולנר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מציון במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה:

אף אני, כסגן הנשיא המלומד, סבור כי לא חלף עדיין זמן ניכר - כמשמעו בחוק - מן ההחלטה המצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח כהרי מעצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהגבלות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סלימאן, פ"ד כח' (1) 246, 249, השופט ברנזון). להבחנה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נט (2) 865, 869-870."

לאור עיקרון המידתיות מציון בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחלוף 9 חודשים משחרורו של העורר ולאחר דיוני ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש **3712/08** סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כב'

השופט ר. שפירא על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה :

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגיר ובהעדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמוד על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מנגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה חודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנחה כאמת מידה לפרק הזמן הראוי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהעדר שינוי נסיבות אחר."

סיכומי של דבר, מהפסיקה המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה של המבקש השווה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באיון מסוכנותו של המבקש ממוקמת באזור תשעת החודשים בהם שווה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן. קל וחומר בשעה שהמבקש יוצא ממעצר הבית לצורך עבודתו מדי יום במהלך השבוע וזוכה להתאווורות יומית נוספת. מכאן גם כי לא ברורה טענת ב"כ המבקש כי נפגע כלכלית כתוצאה מהתנאים המגבילים הנוכחיים בהם שווה.

אכן, ניתן לחשוב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות.

במקרה שבפני מיוחסת למבקש ביצועה של עבירת חבלה חמורה שאף בנס לא גרמה לתוצאה קשה יותר למתלונן.

לאור האמור לעיל אין בחלוף ארבעה וחצי חודשים מאז שחרורו של המשיב ובשעה שהתיק עומד לפני סיום . מסכת שמיעת הראיות בתיק הסתיימה והמבקש ממתין להשמעת סיכומיו בע"פ והכרעת דינו בעוד כחודשיים ימים ולא ניתן לומר כי "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" באופן המצדיק שינוי תנאי השחרור בערובה.

טענות המבקש בגין חולשת הראיות :

בהתאם להלכה הפסוקה, רק במקרים חריגים, ניתן להעלות טענות כנגד קיומן של ראיות לכאורה במסגרת עיון חוזר. **בבשפ 8265/09 מ"י נ' יהונתן אלמליח**, (פורסם בנבו), נדון עניינו של נאשם שטען לראיות לכאורה במסגרת בקשת עיון חוזר לאחר שהוחלף ייצוגו הקודם. כבוד השופט דנציגר קבע בעניין זה, כדלקמן:

ככלל, למעט במקרים חריגים בהם הנסיבות המיוחדות מחייבות זאת, סבור אני כי אין ליתן יד להתנהלות בגדרה בעל דין מנסה לחזור בו מהסכמתו על דרך של בחינת מסכת הראיות לכאורה מחדש במסגרת בקשה לעיון חוזר. היעדרות לניסיון זה מקנה לבעל

דין אפשרות ל"מקצה שיפורים", באופן שהופך את הבקשה לעיון חוזר למעין "ערר" על קביעת קיומן של ראיות לכאורה. משנתן העורר את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, ומשלא הגיש ערר על קביעת בית המשפט המחוזי אודות קיומן של ראיות לכאורה, אין לאפשר לו בדיעבד ובחלוף הזמן את פתיחת הדין מחדש כאילו לא היו דברים מעולם וכאילו הדין עתה מתנהל במנותק מכל מה שאירע עד כה בתיק.

ההלכה הנידונה בבש"פ 8265/09 יפה גם למקרה שבפנינו. סבורני כי יש לראות בהסכמת עו"ד שפיגל לשחרור בתנאי השחרור בערובה כהסכמה לעניין קיומן של ראיות לכאורה.

גם אם נאמר כי לא ניתן להסיק הסכמת ב"כ הנאשם, עוד" שפיגל לקיומן של ראיות לכאורה בתיק זה, הרי שדין הבקשה גופה להידחות.

כל טענות ב"כ המבקש נסמכות על עדויות המעורבים בעת חקירתם במשטרה ואין הן נסמכות על עדויות עדי התביעה וההגנה במהלך הבאת הראיות בבית המשפט. כבר עתה אציין כי על פי הדין הפלילי ניתן לבסס הרשעת מבקש על עדות יחידה, מה גם שמקבלת לכאורה חיזוק בתיעוד רפואי של החבלות. לציין כי העובדה שהוגש כתב אישום כנגד המתלונן בגין עבירת איום לא הובאה לידיעת המבקש אך לאחרונה אלא הייתה ידועה לו עוד ביום הגשת כתב האישום כנגדו והסכמתו לשחרור בתנאים מגבילים. לאור העובדה כי תיק זה נשמע בפני מותב אחר, הסתיימה כבר מסכת הבאת ראיות הצדדים וב"כ המבקש לא טענה לכרסום ממשי בראיות בעקבות שמיעת הראיות בתיק לא מצאתי ממש בטענות המבקש, הן לגופו של עניין והן מפאת העובדה כי לא נטענה כל טענה בגין כרסום ראייתי ממשי במהלך שמיעת הראיות בתיק.

היעדר הפרות והיתרים שניתנו למבקש :

בתיק זה ניתנו מספר רב של החלטות המתירות למבקש לצאת את מעצר הבית לרבות לעבודה באופן סדיר בהמלצת שירות המבחן ויציאות נקודתיות לא מעטות, לרוב בהסכמת התביעה. עם זאת, העובדה כי הותר למבקש לצאת את מעצר הבית בפיקוח מפקחים אינם מובילה בהכרח למסקנה כי ניתן לבטל את תנאי השחרור בערובה כליל כפי שמבקש כיום המבקש, הכל מהטעמים שפורטו לעיל.

סוף דבר:

הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה בתאריך 11 ביולי 2014